ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MICHAEL B. ELMER
της 14ης Σεπτεμβρίου 1995 *

1. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Σεπτεμβρίου 1994, η Επιτροπή ζήτησε να αναγνωρισθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 91/685/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1991, για την τροποποίηση της οδηγίας 80/217/ΕΟΚ σχετικά με τη θέσπιση κοινοτικών μέτρων για την καταπολέμηση της κλασσικής πανώλους των χοίρων [1], και προς την οδηγία 91/688/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1991, για την τροποποίηση της οδηγίας 72/462/ΕΟΚ για τα υγειονομικά προβλήματα και τα υγειονομικά μέτρα κατά την εισαγωγή ζώων του βοείου, χοιρείου, προβείου και αιγείου είδους, νωπών κρεάτων ή προϊόντων με βάση το κρέας, προελεύσεως τρίτων χωρών [2], παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

2. Κατά το άρθρο 2 εκάστης των ανωτέρω οδηγιών, τα κράτη μέλη έπρεπε να θέσουν σε ισχύ τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν προς τις οδηγίες το αργότερο την 1η Ιουλίου 1992.

Επειδή, κατά την εκπνοή της προθεσμίας αυτής, η Ιταλική Δημοκρατία δεν ενημέρωσε την Επιτροπή ότι είχε μεταφέρει τις οδηγίες στο εσωτερικό δίκαιο, η Επιτροπή, με έγγραφο οχλήσεως της 14ης Οκτωβρίου 1992, κίνησε τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως κράτους μέλους βάσει του άρθρου 169. Δεδομένου ότι η Ιταλική Κυβέρνηση δεν απάντησε, η Επιτροπή επανέλαβε την άποψή της με αιτιολογημένη γνώμη της 11ης Μαΐου 1993. Για τον λόγο ότι και η αιτιολογημένη γνώμη έμεινε χωρίς απάντηση εκ μέρους της Ιταλικής Κυβερνήσεως, η Επιτροπή κίνησε την παρούσα δίκη.

3. Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί ότι υποχρεούται να μεταφέρει τις εν λόγω οδηγίες στο ιταλικό δίκαιο ούτε ότι παρέλειψε να το πράξει εντός των προθεσμιών που τάσσουν οι οδηγίες.

Ωστόσο, με το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου, η Ιταλική Κυβέρνηση εξήγησε ότι η οδηγία 91/688 μεταφέρθηκε με υπουργική απόφαση της 26ης Ιουλίου 1994 [3] και ότι η οδηγία 91/685 πρόκειται να μεταφερθεί με τον «κοινοτικό νόμο 1993» (*Legge comunitaria* 1993). Σχέδιο νόμου έχει ήδη αποσταλεί στο ιταλικό Συμβούλιο Επικρατείας προς επεξεργασία και γνωμοδότηση.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

1 — ΕΕ L 377, σ. 1.

2 — ΕΕ L 377, σ. 18.

3 — Δημοσιευθείσα στην *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* αριθ. 217 της 16ης Σεπτεμβρίου 1994.

Για τον λόγο αυτόν, η Ιταλική Κυβέρνηση ζήτησε από μεν το Δικαστήριο να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή κατά το μέρος που αφορά την οδηγία 91/688, από δε την Επιτροπή να παραιτηθεί της προσφυγής κατά το μέρος που αφορά τη σχετική με την οδηγία 91/685 παραβίαση της Συνθήκης.

4. Λαμβάνοντας υπόψη τη μεταφορά της οδηγίας 91/688 με υπουργική απόφαση της 26ης Ιουλίου 1994, η Επιτροπή, με το υπόμνημα απαντήσεως, παραιτήθηκε του αιτήματός της ως προς την παράλειψη μεταφοράς της οδηγίας αυτής, αλλά ενέμεινε στο αίτημά της να διαπιστωθεί η παράβαση όσον αφορά την οδηγία 91/685.

5. Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής του έννομης τάξεως προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη τήρηση υποχρεώσεων που απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο [4].

Δεδομένου ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν αμφισβήτησε ότι η οδηγία 91/685 δεν μεταφέρθηκε στο ιταλικό δίκαιο πριν από την εκπνοή της προθεσμίας του άρθρου 2 της οδηγίας, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

6. Η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων για το μέρος της υποθέσεως το οποίο αφορά την οδηγία 91/688.

Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 5, ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, μπορεί να αποφασιστεί ότι ο αντίδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδα, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του.

Δεδομένου ότι η Ιταλική Κυβέρνηση παρέλειψε να ενημερώσει αμέσως την Επιτροπή για τη μεταφορά, τον Ιούλιο του 1994, της οδηγίας 91/688 στο ιταλικό δίκαιο, το δικόγραφο της προσφυγής της Επιτροπής της 16ης Σεπτεμβρίου 1994 αφορούσε και την οδηγία αυτή. Μόνο με το υπόμνημα αντικρούσεως η Ιταλική Κυβέρνηση δήλωσε ότι η οδηγία είχε ήδη μεταφερθεί, πράγμα που οδήγησε την Επιτροπή να παραιτηθεί της προσφυγής της ως προς αυτό το μέρος της υποθέσεως. Συνεπώς, το ότι η Επιτροπή κίνησε δίκη αφορώσα την παράλειψη μεταφοράς της οδηγίας 91/688 στο εσωτερικό δί-

4 — Βλ., ως πλέον πρόσφατη, την απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, C-147/94, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1995, σ. I-1015).

καιο και στη συνέχεια παραιτήθηκε της προσφυγής της κατά το μέρος που αφορά την οδηγία αυτή, οφείλεται αποκλειστικώς στη συμπεριφορά της Ιταλικής Κυβερνήσεως, γι' αυτόν δε τον λόγο νομίζω, όπως και η Επιτροπή, ότι η Ιταλική Δημοκρατία πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδα και γι' αυτό το μέρος της υποθέσεως.

Πρόταση

7. Υπό τις περιστάσεις αυτές, προτείνω στο Δικαστήριο να εκδώσει την ακόλουθη απόφαση:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 91/685/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1991, για την τροποποίηση της οδηγίας 80/217/ΕΟΚ σχετικά με τη θέσπιση κοινοτικών μέτρων για την καταπολέμηση της κλασσικής πανώλους των χοίρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

2) Η Ιταλική Δημοκρατία καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.